Carles Reig

Nines espellifades

Jo toco la trompeta

Carles Reig

Jo sóc de les vuit del vespre del vuit de març del quaranta-set. És per això que cap al setembre del cinquanta-nou comptava totes aquestes primaveres: dotze. Aquesta és la història d'un trauma infantil. La senyora Pura, beata, havia prestat a ma mare, per amor a la catequesi, un pastitx de pocs fulls i amb una capçalera tristament virolada, ara que havia passat per tantes mans, amb els colors somorts que representaven un apòstol barbat i furient. De més a més de ronya, allò eren unes profecies de sant Pere; em sembla. Un sant o un altre. Un dia d'aquell mes jo era a l'escala i ma mare era a baix, que li llegia el paper a mon pare mentre aquest treballava al taller. No sé pas si ma mare sabia que jo podia escoltar-la, però allò que deia anava rosegant-me el cor sense compliments, i de seguida, tan jovenet, coneixeria l'angoixa, la vital, vull dir. Ma mare, tot llegint, predeia la propera, la imminent fi del món. Una fi del món, per descomptat apocalíptica. De primer que no res la llum. La llum, jo que tenia tanta por a la foscor i no podia pas dormir si no veia una escletxa de claror en una finestra o en una porta. L'any mil nou-cents seixanta tota llum es fondria; de sobte totes les llums del món, i la celístia, i la llum de la lluna i la dels estels, totes, totes les llums desapareixerien. La foscor fóra total. Només les espelmes beneïdes dels temples, només les espelmes sagrades farien llum. Una llum precària, morent. I el terrabastall, els xiscles de paor, les escenes tràgiques, el desgavell, la terror, infinits, definitius, letals, fatals. La gent ompliria les esglésies de gom a gom, però molts ja no hi cabríem. Tot aniria anorreant-se al voltant de les esglésies. Runes girientorn, trepigs bojals de cecs dins la més negra obscuritat. I l'aire. L'aire s'enraria, l'aire mancava, l'aire desapareixia i tothom, dins i fora les esglésies, tothom s'ennuegava, tothom moria ofegat i desesperat. Bé, això és allò que vaig sentir que contava ma mare, i a partir d'aleshores ja vaig saber que el temps era realment breu i que calia allargassar-lo, aprofitar-lo, i preparar-se per tal de defensar-se i vèncer la fi del món, per tal de poder obrar consegüentment un cop vist el panorama tot just resultant de l'hecatombe definitiva. Una de les coses que més greu em sabia era que ara ja no podria veure mai més les pel·lícules dels grans, perquè ja mai no faria els catorze anys. Això era pega. Una pega neguitosa, però contra la qual es veu que no hi havia res a pelar; si de cas només calia salvar-

—Som agudament conscients de la nostra condició de formigues fent interminables cues, formigues cascuna de les quals sucumbeix al carnatge perpetrat per l'empremta del sinistre colós qui despreocupadament passa amb sa rovellada dalla al costat.

Amb tot, el lector bonhomiós n'escandalla, pels pregons espais aparentment en blanc de tantes de calamitoses peripècies, i d'incandescents flagells, i de matussers ditirambes, del massa fecund cacògraf, les succintes subtilitats, veres troballes de cercador insistent.

Com qui, sol·lícit i sibil·lí, amb trets infal·libles de camaleó decrèpit, no negligeix d'espigolar, pel món, ocells, rars i vulgars, i copiar-ne com a bon music llurs delitosos o, com dic, cacofònics cants i tot.

Contra la histèria de la depressió davant l'horror incomparable d'haver nascut i haver de morir, oprobi màxim a la sensibilitat de l'individu, tractat com menyspreable insignificant gra de pols en el caos còsmic d'una aterradora perennitat que no veurà mai, hom troba només un petit transitori remei contra la fatal desesperació — la literatura.

La literatura de qualitat et mena de la maneta per magníficament fingits camins distrets que et fan oblidar superficialment l'obsessió maligna que només existeixes efímerament per a no existir mai més durant acumulacions innombrables d'eons i eons. T'allibera, durant el temps si més no de la lectura, com exhilarant poció, de la feixuga agonia de l'ésser conscient que no ets sinó un buit enclòs en un parèntesi condemnat a ésser esborrat imminentment.

Ran una altra insolent insolació, immergits en aquella emulsió il·lusòria, on la massa embogeix; ningú no es reconeix ni sap qui és; ens acomiadàvem finalment de qui excel·leix en totes les virtuts, i en romaníem ben descansats, car el volíem ben lluny i remot; sabíem que l'aureolat dels collons s'acarnissava calant pertot arreu (fent sovint sobtada ziga-zaga per a distreure els apagafocs de torn) incendis carnavalescs amb colpidora intemperància, com si allò, l'apocalipsi flagrant, li fos catàrtic esbargiment; i amb extemporània robustesa, fotia la llesca a tothom amb qui compartia (en el seu cas

abassegadorament i cobejosa, egoista) aire. A quin cau s'amaga quan l'empaiten, ningú no ho sap. Posseeix l'habilitat del talp de fer-se un soterrani a gairebé qualsevol indret.

El lector, la seua incorporeïtat indiscernible el duu sovint a una pregona compenetració, a una incestuosament còmica situació amb els diferents protagonistes de l'obra; alhora, la seua inaccessibilitat (sense cos no hi ha tangible matèria) el fa doncs indestructible, i misteriosament, servant les pròpies esotèriques vàlues, s'incorpora als fulls, sense que li faci falta fer-hi més o menys ambigües connotacions, tot i que, si declara propi el llibre, pot fer-ne allò que vulgui, és clar, àdhuc trametre'l al foc de la foguera.

Anèmic i anòmic davant el teatre tràgic del viure, la fulgural trajectòria dels titelles qui representen el seu selecte proïsme, de qui les grans creacions el petrifiquen i l'omplen de greus conseqüències psicològiques, són cruanys que fan boïgues a la seua mal bastida ànima. Contingències passionals que no volen dir re, que només empastifen el model clàssic del viure sense emocions (tret del desesper que porta la consciència de la certitud de la finitud).

Els infants jugaven nus, mentre mares, tietes i padrines treballaven de valent, netejant i rentant, i cuinant i preparant les taules i organitzant les cambres, llits, llençols, flassades, cortines i finestres, perquè s'atansava el fort de la nit, i tothom, tantost sopat, s'hauria d'anar a colgar. D'aquella manera, em trobava en una casa on tot d'una, del rebombori i gran soroll de l'anar i venir, a l'hora fosca, amb tots els llums somorts o apagats, sense haver acabat del tot els meus recomptes i escrits, em trobava ben sol, i no sabia on em podria aixoplugar; ningú no m'havia convidat a sopar, ni m'havia indicat amb qui ni on podia dormir, i era massa tard i tenia por del llarg perillós trajecte, tot d'una, damunt, tempestuós.

Amb les primfilades cerimònies del somnàmbul clandestí, mes sota l'ègida del gos pigall de la intuïció, navegaves per les foscors del llostre ennuvolat, on els lúgubres brètols d'atzucac o cantonada, hi romancejaven, tothora a l'aguait de quina novella salvatjada, amanida amb sarcasmes feridors a betzef, no cometre. Múltiples orgasmes simultanis se segueixen, foradant nafres i estuprant orificis. Vitrificat per l'esglai que et porta l'ombrívola ignició d'un

magí massa excitat, t'ofegues i cap anticolinèrgic no tens a l'abast rere les cortinetes del petit moble amb lleixes que en dèiem 'l'estatger', adossat pla contra el racó triangular de rere el fumeral de l'estufa.

T'has adormit entre escombres i galledes.

A la sala de les nines espellifades, forta fortor de resclum; l'arnada marquesa hi era i s'hi gratava, pollós, lo cony; tout tangue et roule autour de moi, crec que va dir, i es demanava què cony hi venia a fotre, en aqueixa sala putrescent; no cal dir que no feia ni mitja hora que havia cardada de valent amb el porcairol Procopi, i la carcanada deunhidoneret el mal; el porcairol havia anat a veure'l, ell qui coneixia tan bé el predi, inclòs el perillós laberint amb la insalubre bassa enmig, perquè escatís on fos una nebodeta qui cap al migdia havia sortit al jardí a caçar-hi bolets i encara no havia tornat; wir ermitteln in alle Richtungen, havia fet en Procopi, de qui, cap a migdia i deu, els collons havien fetes furioses caramboles damunt el cony, amb prou feines vellutadet, de la damisel·la, ans no l'escapcés amb una falç i l'aboqués a la soll on truges i verros i garrins se la cruspien sencera, bo i grunyint molt eloqüentment ni gaudiosa, i amb aquell tan preciós do de gents típic llur; 'amb la vènia, em cou el vit', deia ara, per l'anus ventríloc, ponçó, eruptiu, el lúbric porcairol, em pruu lo vit com a mes truges, qui el verriny llurs conys consumeix, com el temps la vida dels condemnats a viure, alhora que es rentava, amb ais rai, les parts al safareig, on les dones que hi a llur torn hi rentaven roba, cap d'elles de venustat provada, bavetes rai, tret de dues o tres qui eren tríbades i s'estimaven frecs femellencs, i altrament ferotges conyístiques cateteritzacions de monolítics godomassins força pus; en acabat, se n'anava a clapar, en Procopi; la marquesa albirava per la finestra les imponderables constel·lacions i li semblaven gegants rovellats, despietats i corruptes, qui, enjòlit, en associació clandestina, destil·lessin falsedats, tant en el camp dels fets matemàtics com biològics, i s'amanissin doncs a pixar-ne en pluges fines i intrusives perquè als cervells dels inermes, afractes, i mútics, terrícoles, aquelles nocions, esdevinguts irresolubles trencaclosques, es convertissin, com tot altre ingredient al món, en irreversibles afrodisíacs; musclejà, bo i desentenent-se'n, i, creient-se desperta, se somià prenys; pregnant by sudden theft of her virginity by the despotic sublimity of the boy

of bronze as seen in a dreamy moonlit garden by midnight; i, esglaiada pel resultat, amollà un xisclet; una tirallonga de canviots horribles li eixien a aixetes desfermades de l'uix monstruós del cony; nascent, the unsuccessfully noisy changelings, now morphed into ugly automata gone berserk, kept on yawping uselessly, proliferating vituperative fanatics, solivagant or in herds and hordes; trobava entretinguda aquella reconstrucció de la darrera invasió de l'enemic canfelipútrid, i es ficà a riure; her giggles and sneezes wrenched from the rotten landmark of her lungs, where the lump of her phantom phallus lives; estossegà, s'escanyava entre rialles, i se li aparegué, de perfil i túrgid, el porcairol, amb aflat de dispèptic, i bell tanmateix comparat al seu vit, qui tenia l'aspecte i la mesura d'un nan qui, grotesc i pompós, es volgués sanguinari assassí i parricida, i esperés només la bona nit colgada on son magne pare, el porcairol mateix, adormit i embriac, estès llarg entre vòmits i gatxull damunt la màrfega, no hagués doncs possibilitat de reacció; amb els seus negres esvellegats guants de malla, nats als seus dits aparentment ex nihilo, es feia un petit massatge als escarransits, gairebé esvaïts, ronyons, com més anàvem més hermèticament tancats amb els segells inviolables dels fosos magmes fisiològics, somàtics, endurits pels anys; molten magma gone sickerly hard; tingué, crec, un pensament per al marquès, quòndam de feia milions d'ions, o eons; antic, primitiu, ahistòric, d'abans d'aquesta evolució, segur, mes de quina altra d'anterior?; the enamored ape, the grinning failure, cravenly servile; ella li havia fet portar aclucalls, m'havia de llepar la merda al cul, pudia de boca perversament, els convidats queien desmaiats; te'n recordes del seu comiat del món dels vius?; en un altre interludi còmic, enmig de la seua agonia de mort, el capellà ja l'havia tramès a péixer per les vinyes dels senyoret de les quasi-factuals ximpleries; va dir, quan de jove mesurava, pels llimbs heterogenis, les quatre témpores amb l'escala d'en Vernier, que a les nervioses urpes em batia crònic com un cor de verge de fresc arrencat, en acabat de sessions infinitament llongues de pregon consir, trobava que no hi havia utòpica mina de diamants com els tendres forniments dels 'simpòsia' científics, i per això, trompats hereus, amb la ràbia censurada de cap subtil, mes nogensmenys mudament agressiu, psítac, havent demanat permís per a anar al canfelip, per comptes, bo i ascendint, com ara per relliscosos esglaons, damunt els costellams dels esquelets de l'acadèmia, arribat al terrat, m'hi instal·lava a observar-hi els mons

qui, com tothom sap, a l'origen no foren sinó petits copròlits cagats pel sempre absent 'creador'; mine became the hoary hoax of the hidden task; unhinged polymath who, in unfazed solitude, squirreled away lots of strange sere creatures fronzen in time while, in the presence of his confrères, apparently gnawing at some self-loathing blood-puddings and other untitillatable sausages, I looked like another nonentitized actress obese furled in ratty cerements, no longer in vogue what's worse; i només davallava del meu interdit aixopluc cuirassat al terrat a fotre-hi, part de baix, i d'estranquis, nitament, l'atribolat fantasma; com em perdia luctuós per les sales polsegoses de l'acadèmia, on d'aürt aquella virosa pols asfixiant qualque malnodrit estudiós, atuït a mort, la mossegava; become the slaughterer of many quaint vapid bellyswaggering autodidact perfunctorily steeping in the doctoral dicta of analects and pandects galore; the mistake of the abrasively obsessed forgetting to check on the shadows haunting the rows upon rows of putrefying volumes, the superfluous products of all those badly spun denizens that once were as raw as satyrs fiddling with lust and cacography; death the grim loot stumbled upon by the exotic garbage automatons; i ara, mos destarotats successors, un incís, car la vaga sospita m'assetjava que qui era sinó la víctima; atàviques vicissitudinàries pantomimes del viure; per molt que hagi mort ni robat ni fet malbé, què altre faig que afegir, sòrdida formiga, un altre petit dau ficat a la supèrflua piràmide destinada a enfonsar's dins la fossa sèptica del no re; més m'hauria valgut cagar de pagès i no pensar-hi pus; prou sé que no hi ha crim si no t'hi pesquen, whatever you can get away with, it ain't crime; mes quin mèrit té per a un marquès amb alous a betzef tota la meua carrera de burxeta sanguinari; tothom sap que els del règim som podrits i ens suportem compactes en una piràmide d'estronts corromputs que només pot caure en ràbia anorreadora damunt l'altre no re representat per una voluda de caps sarnosos de 'no-ningús' sense altres drets que els que els ofereix la nostra santíssima inquisició; només d'amagatotis, part les muntanyes, de vacances, gosàvem cagar de pagès; a forats ran de terra, part davall dels quals un bracet de rec corria incessant; i, cagant cagant, bucòlics, esguardàvem, fecunds faquirs, cromàtics geòmetres, de qui tota flairosa mesura el rec, amb voluptat i entre agulletes de llum, s'enduia devers esplets pinturescs, les autòpsies dels cotnats escadussers rebels; hom els escorxa, els escruix; hom reïx a nodrir'ls encar, i els reeixoriveix; els reenvigoreix, perquè la tortura perduri,

com manen els cànons inquisitorials sempre en vigor; escarits entabanats proterviosos, voleu més prova de llur mental illness, brains nefarious that seethe with such prolific mold; a skewed shelf-full of cerebral flashes; els bons botxins qui tost ompliríem de medalles que baldats que no els lleixen del feixugues que són, com els nouen amb llurs flagells de vetustats glorioses, com els engavatxen amb plom fos; com els surt fum per les ganyes; amb quin esglai ni quines cridòries més delicioses no ens endolceixen les orelles mentre caguem; and now the gluttonous dissections, what a boon for the philantropic travelers, perfectly installed, and far enough from the stench, to properly enjoy the arts of those beautiful mutagens, the burly magi, lords of voltages and bloodletting, they never gave short shrift to the pact of steel; violins, a paean to their well-targeted hides.

—Et alors, la nièce? Ach mein Schatz, finde ich mich auch über ihr Verschwinden ratlos; probablement partie se faire culbuter dans un de ces sales sentiers campagnards, c'est bien le penchant qu'ont toutes les petites des alentours; à elle de regagner la maison; ganz genau; arribarà la consumació dels segles, temps de conclusió definitiva, i els trobaran encar enllaçats, la lluna de mel haurà continuada, havent començada en llunes formidablement (infinitament?) distants.

S'escau que festeja amb el psefòleg Xevinyí. (Un psefòleg és un entès en pedretes blanques i negres, i doncs en les minúcies dels processos electorals on cal triar com a mínim entre dos, i aquell amb més pedres guanya (o perd, si hom decideix en l'elecció la seua execució). Tradicionalment, els catalans, dels punts, els gols, els vots... en les disputes i partides, i partits i jocs... en dèiem', amb raó, 'pedres', o, com les minyonetes, 'pedretes'.

Potser la trobarem encar en un futur inconcebible, inhumada sublimment sota els alocs.

Tan tendreta (què havia vuit nou anyets?), potser, després de patir, a la voreta de l'estany de les cignesses, els eterns interrogatoris, ara fugint, cames en corma per cap parany contra senglars, una altra d'aqueixes bèsties ferotges qui transiten nitament la muntanya, gates feres, tigresses, al·ligàtores, dracs, vull dir, draques, prou se la

menjava d'un mos! O les paques o els agutís. Ah, i els sàtirs, vull dir, les sàtires, els bocs, ço és, les boques, itifàl·liques, i què me'n dius dels brutals maellers, sinistres, flegmàtics, injuriant les angoixades agonitzants víctimes penjades, al trebol de llur fètida boqueria, amb cruels escorpins de ferro.

Bacanals. És palès que tot això són dèries de vailet, qui defalleix d'enyor. Jocs de passió entre lliscosos arpegis. Som-hi, que vogui i vagui la galera, cinglant i cigalant, sense amarres i abandonant la roda al seu albir i cosiment o arbitri! Frívol monòleg el seu que qui el sentís quines esgarrifaons intrusives no el solcaven. Penedit, rosegant encar pebrets d'aloc, era aleshores el seu cos que es feia foradar i reforadar com el picot forada i reforada de bon matí ma cabana.

The ocean, stale sink, its waves weave on the scarred emptiness of its surface shrouds that used to hide (but no longer) wizened, awfully mutilated outlaws, fractured and fragmented as my monologue. De la platja inhospitalària mateixa, s'hi veu, enllà del nòstoc, força prop, cada vegada més a prop, Kerató — l'altar a l'illa de Delos, fet de banyes (totes del costat esquerre) entrellaçades. Teseu hi ballà el ball de la grua; i ara ensumes vent pluig, pròdrom de tempesta; fuges cap a la serralada que endogala la costa; has, al més alt puig, ximples aires de conquesta; vols àdhuc, com un carallot, domar-hi el llamp; bufa el prester…

Desempegueeix-te. Fora cabòries, agonòteta destronat. No encertaràs mai la bona tria. Qui posis al capdamunt del podi serà el teu assassí. No ets sinó un altre rèptil covant el suplici de les banyes i el fat tràgic d'un altre pútrid Acteó. Bona nit, no vull saber mai més re de tu.

Reapareixes, transmigrat. Aurat d'un tel límpid i estètic, prens, llangorosament, asil al galliner…

Enmig de la nit, aeròlit que cau entre l'aviram; hiperbòlica trajectòria, hiperbòlica reacció; histèria col·lectiva; et trobes tantost, després de terrabastall, que pertanys a un bri d'escarotat escamot qui escataineu il·lesos; èxtasi monòtona; clafert de presumpció, ple de flaflà, pel fet d'haver rucament, immeritori, sobreviscut, i

tanmateix tu que et saps fet de qualsevol faisó, a cop de bastó, i que ets un assidu derelicte, un tenebrós taüt on hom ha oblidat de fer-hi jeure el cadàver, te'n vantes entre les meretrícies grassatrius qui, afamegades, amb l'aviram mort i esdevingut de ningú per la mort del pagès, abans no es descomponguin, ja rosteixen entre brases; brases de milzimilzimilzimils de volts, els dius, i et diuen, no, de mísers llampeguets de poc voltatge, llur suposada força, modestes xàldigues que prendries per oratges d'excruixidora ruptura i excepcional paüra, d'una estofa tan acollonidora, doncs, que encar et faria pòstum, amb tos nuclèols dispersos pel buit del Tot, bo i girant cua vertiginosament i tocant el dos tan llunys com poden dels mateixos insípids veïns de fins ara. Alliberament radical. Els més dissidents i doncs contundents escorcollen les clavegueres del firmament, fins que no hi trobin, asseguts i jutjant, els desgraciats del tribunal suprem. Són els genocides setze rosses fetes fems (16 carronyes d'ase guit), clafertes de plagues purulents, i carboncles, i micelis cornuats que adés atenyeren com tentacles els colls ara estrangulats dels qui mai gosaren pal·liar tant d'abús, bo i exprimint públicament qualsque veritats.

Sense ullals ni urpes, sense escàtils, a l'agre del seu moment triomfal, al llindar del passar ultra, es desarrelava, assistit per l'ànima bona i l'espiritual mercè natural del món botànic, dels tofuts matolls que el serviren alhora per a nodriment i guariment; s'acomiadava, suant i febrit per la febre, amb els ulls al cèlic topazi, de mescs, falgueres, gingebres, i girofles de nectaris perfums, i amb crosses de banús s'atansava al darrer cràter. Amb el paraigua negre, obert, ben cinglat al barrot d'una crossa, encar repta i acusa de bausia el gebre llord que el faria relliscar abans no toqués, i fitant el far refulgent al cul del pou del cràter pigotós, li roman encar lleure per a emprendre el vol com animeta transformada en falena qui irremissiblement es cremarà al llum encès del fons. La neboda el plorà, faune envellit, fins que li passà la pena.

Un espectre indulgent ombreja càndidament i de rosa l'horitzó dels desconfits. Se'ns atansa a bon pas la bona nova de la independència, ço és, la llibertat. La nostra ignota illa dels palimpsests irreformables esdevindrà la soca sagrada d'on la pàtria ressuscita, plena i rica. Els estrambòtics invasors, vinguts dels muntanyosos femers de lluny, se'ns han morts tots de la malaltia que els

especialistes havien titllat, amb raó, ‘d’odi rabiós’ o de ‘ràbia odiosa’, tant se val. Són morts de la ràbia... L’odi rabiós que ens portaven els corrompia la sang fins a transformar-los-la en plom fos. *En plom fos, tu!*

Correcta al·legoria de l’exasperació i la virulència portades a la fi més horripilant. Moren aücant i ululant de dolors, cascun de llurs òrgans atès de paralització progressiva...

Com és sabut, els historiadors de totes les èpoques han esborrats i destruïts els vells documents per, amb llurs falsificades còpies, fer-ne de nous; totes les històries del món són vells palimpsests sempre renovellats de fresc. A llur torn, per força, els falsificadors que recentment els renovellaven seran falsificats.

I ens vèiem criant malves, i que el nous historiadors, insidiosos, ens esborraven, no pas de l’existència, però sí del fet que existírem. Per això els nostres palimpsests no sols són ‘irreformables’, com en diu la nostra llei, ans que: ‘cal així copiar-los a part, per anar tant al fons com poguéssim’. I que: ‘potser descobrirem llavors que tot és inventat, àdhuc els tan vantats principis inalienables’.

Diuen el cartells davant els dipòsits de documents: “*Res no es llença. Ja es llençarà tot, tot sol, això rai, amb l’adveniment de la mort, la teua i la del món, sempre sincròniques*.”

Per què fer-se’n cap pedreta (blanca o negra, tant se val) al fetge? Tot s’aclareix a la fi; el traspàs és fàcil, d’enlloc a enlloc; tot era no re; tot aclarit. Fi. De la teua història personal i de la dels palimpsests, i de la mateixa esfèrula que els estatjava, i del mateix univers que estatjava l’esfèrula, no fotem, i tant.

Els plecs de la teua història, com els fills dels fills dels fills, han arribats massa tard, tots pansits. Pansidots, pansidots, inaprofitables. Llargues aleatòries seqüències de petites més o menys exhilarants ximpleries que lleixes enrere, sense aups, ni solcs, ni traces; irrecuperables; no existeixen les eines per a mai rembre’n mica, ni l’episodi més emocionalment cabdal o al capdavall més carrinclonament còmic.

Tu i el faune Procopi reunits al cap de tantes de dècades bordes. Després de la lleugera abraçada, li dius, o penses que li dius, sense dir-li-ho (potser li ho diries per escrit, però de paraula fa massa lleig): “—Com flor agraïda al preciós insecte qui se li fica a casa com dimoniet a visitar-la, em trob tot inspirat pel teu afable companyonatge. L’optimisme se’m torna provisionalment a instal·lar al pit, i ara només rememor, de la fugissera remor del meu passat, agradables anècdotes i rialleres esdevinences. Amb dones, no cal dir, esclatants beutats totes, i afectuoses, fos quina fos llur edat. Aquesta és la tendència a seguir. Accepta’t. Mantingues-te en disposició favorable a una recepció sobtada de qualsevol novetat, per amarga que sigui, ni encar que el signe que duu apunti al daltabaix, de dolent a pèssim, per a descobrir-ne, amb calma, si més no una faceta esperançadora. Sempre la trobaràs. Fins i tot si és la que assenyala el cessar de viure — amb la fi llavors del veure't baquetejat per la fredor i l’egoisme dels altres, i sobretot per la d’haver de patir, poc o molt, durant tota l’estada.”

Fou llavors, en aquell precís moment cabdal, on la sòrdida marquesa, es treu, per l’escot de la pitrera, violí i arquet, i invocant el seu déu, un dels déus més lleigs i repulsius, el Gripau Malamaror, deia quelcom de fonamentalment greu.

Bo i raucant prop el rec o potser al bassal de sota l’era, Malamaror, l’immensament gegantesc gripau dels esperons i les desesperances, li revela els horribles secrets del Més Enllà, com ara que només l’excelsa poesia ens ha d’estalviar d’haver d’estimbar-nos abís avall encar una vegada, truismes variats dels quals ella llavors en fa composicions que, rapsòdica, declama, acompanyada, de pròpia voluntat, pel màgic violí, i tota la nua canalla se l’escolten si més no durant qualsque escollits, memorables, instants, i així aprenen bocins importants de llur gramàtica, és a dir, l’aprenen poèticament, és a dir, com cal. No pas com voldrien que la desaprenguessin els mai no prou penitents datspelsac, els barroers botiflers, de qui el flagell de llurs maligne sojorn entre nosaltres, només podrà ésser de debò extingit amb llur expulsió o llur eliminació. Tantost no en brolli cap, zas, i al clot. Sense més romanços. Tips fins a la coroneta de llur ‘seny’ putrefacte.

Els cants perfectament escandits de la inspirada marquesa foren

aprofitats per la nebodeta. A la cantonada mateixa, on hi havia el Ritz, al restaurant del qual magnífic edifici, s'esqueien les orgies culinàries d'en Xevinyí, la nebodeta resplendia desplegant el seu enginy i la seua proficient erudició, mentre tants dels comensals, ni futil·la — romanien fotudament a les escapces.

Ella i el psefòleg no hi eren cap pegat, hi casaven perfectament, sartorialment i aristocràticament, magnífics histrions, nas aixecat com orella de gat i tot.

Rabejant-se en tanta d'idea corruptora i d'inadobable tarannà transgressiu, que emanaven els maleïts, qui es vantaven sovint de llur 'gran triomf' sobre els perniciosos desconfits.

Malamaror, divinitat de l'indret, sobretot quan la marquesa hi era una de les convidades marginals, estenia la seua insolent influència, surant-hi aritmèticament, tenint-ho tot ben alfarrassat, prorratejat, segons pensés que convenia als diferents residents de totes les cambres del macabre hotel, sense excloure'n cap, tant se val els infames afers que posseïen privadament els carrinclons residents, per molt que l'asfíxia o l'enveja doncs no els capfiquessin massa...

El gripau l'escollit de l'instant el corona invisiblement, engega ses còsmiques sulfuroses berrugues, les quals bavegen i supuren, com aigua beneita d'esperit sant, llur inesborrable al·lucinogen verí. Allò els tornaria encar més folls ni ruquets que ja no eren, pobrissons.

Pellaire entre draps bruts, hi escorxaves el moix, i massa aviat, de bon matí, et trobaren, tot arrupit, a la cambra dels mals endreços.

Et digueren, la canalla, si fa no fa ja abillada: —*Oncle sòmines, hora d'anar a casa; la festa no en fa pocs, de lustres, que finalitzava*.

Així t'exprimires tu llavors: —Canalla, aviat totes les veritats que sabeu les desaprendreu. Créixer i esdevenir adult vol dir oblidar allò bo, i aprendre a ésser un altre cafre.

Havies també pensat, abans tot no s'apagués, les llums i ta consciència, que, com cap gos anònim, calia passejar-se sota taula.

Enllà de tota xarona façana en societat, capes i capes de penoses pintures embetumades damunt greument empal·lidides carotes de cadàvers; cal veure cada realitat a llivell de ses carranxes, entre cama i cama, die Welt zwischen den Beinen hindurch anzusehen; el cul hi peta i caga sense atur, i, per al capdavall assestar, la pútida Mort hi aguaita la millor avinentesa.

Insomne, homogeneïtzaves els pròdroms de somni que a la babalà se t'immisceixen, amb la son, a l'enteniment, abans el son no s'instal·li; fragments d'anècdotes, les hipnagògiques impressions, i en fas un gran retaule de profundes cogitacions confegides a mode d'esplendífera concatenació; tal com venen, troben lloc, se'l fan, com bones germanes o amigues; és un retaule eclèctic; tot hi cap, si et passava, enviat per les esferes, pel cap.

Tornem-hi. Pellaire enclaustrat entre enteres nissagues de deixalles, t'havies pensat parlant amb l'avial canalla, ara més o menys abillada amb parracs de polls grossos com cigrons, i eren, és clar, les antigues nines espellifades, ara llençades a les golfes de velles agregades polsegueres, i els vasts edificis traucats de les teranyines buides de llogaters, tots ells traspassats, massa disbauxes... Xirois i eixerits com nematodes sense mètodes... El risc de rabejar-se en vicis. Vicis que arrabassen les possibles harmonies del passar de família a família, ordenades generacions... Les disbauxes els portaren a l'extinció.

Vols assolir atmosferes, de qui els degoteigs lactis, com embut mai completament estroncat ni exhaurit per manca de recapte a lliurar, sempre rajarà, nodridor.

Recordes llavors com de petit anaves a la botigueta (que venia tota mena de vitualles seques) de l'homenot qui es va trencar mentre feinejava a la torre blanca. Demanes lliura i mitja de gra i segó per a l'aviram, i el maltractat, afeblit, petit ancil·lari del botiguer, amb el lliurador i el saquet a les mans, rellisca, fa un espagat, i ja no es pot redreçar. S'ha desllorigades les articulacions dels malucs...? Prou sembla un cuc pla, un tartrany, incapaç de posar's dret.

L'ombra d'aquell cabrit, el botiguer, et fot a furtive look, un esguard molt lleig... Canvia tot d'una el rumb i ve cap a tu amb una destral

de capolar carn. Te'n vas cagant llets, les llets que aquest matí, abans de llevar't, havies popades, i, per virtut de les estratosfèriques potències que et comunicaven, et transformaven el cos en el d'un garrit maniquí, un perfectament formós heroi de còmic, un cadell amb disfressa i insígnies qui sempre cau a tomb, d'improvís, a salvar la peluda situació. L'ombra del botiguer boig t'empaita fins al llindar. Al carrer creus que no gosarà ficar-s'hi. Però s'hi fica. I esberla el crani d'una senyoreta qui, per timidesa congènita, per comptes d'esquitllar-se'n, es congelava, presa d'un pànic que la incapacitava. Sempre paguem justs per pecadors. Trenques les potes a un escarabat de minyó esborradís, i, de casualitat, la més innocent de les criatures rep un punyal (d'aquells de tallar carn damunt la fusta de la cuina), a la closca. Sang i cervell s'esbarrien damunt la vorera. Els passants s'esglaien. Menys l'heroi, qui ho atalaia tot de dalt de tot de la seua magnificència i equanimitat sempre equilibrades...

Portares humilment el teu poema a la presidenta del prostíbul, la marquesa qui adés t'exiliava, per no pas prou 'home' — per només 'aprenent d'home' — 'homuncle inconclús, propens ans propel·lit al patíbul'.

—Partires abans no et perfessin; quan et perfacin, torna a trucar'ns; truca'ns i t'aprovarem... O no. Potser som prosperant, fent seriosa pasta, durant cap altra nova pesta, i només faries, porfidiós, mes incapaç, nosa...

"Dins els vòrtexs bèl·lics d'espirals voraces i rapaces, calgué que la totalitat dels mascles perissin.
Uberoses verges aleshores per partenogènesi pariren i pariren;
És així com salvaren l'espècie, una espècie molt més assenyada,
És a dir, on ara les femelles naturalment presidiren portentosament
En totes les estructures i prefectures del predi privilegiat de l'existència,
Car prou calia continuar de pertànyer-hi, a la terra;
La nostra persistència en la fidelitat al lloc,
Per les uberoses verges, creadores de la pàtria, providencialment perllongada.

Res no es perd amb verges partenogenètiques
Menant les barques que els vòrtexs, amb prevenció, de mai penetrar-les impedeixen."

On vols que fiquem això? —Amb palès menyspreu protestava la patrona Cleòpatra—. Mai no t'abaixaríem el preu per aquest trist emplastre de planyívola intemperància. Perperiríem abans de dar't permís, de permetre't admissió als pisets de dalt. Au, pira! I no tornis, despentinat xipòtol, pontificant, no gens perspicu; ep, és clar, tret que no tornis amb prou pistrincs, i amb prova que pots. Que pots, per llei, pujar amb paieta, i practicar-hi les teues perversions polimòrfiques. No volem pas malparits pipiolis qui en acabat ens fotin complicacions amb la per ara ben pagada, complaguda, molt pomposa, bòfia. Ja n'estem prou, de complicades, amb llurs comissions al comptat i a rajaploma, petulants pathétiques pantins. Afegeix anyets i experiències, i sobretot cabals, al teu currículum, i en parlarem.

—Sí, senyora. Hom s'enyora, senyora, del temps beneït on hom, de menut, al gineceu pastava. I el llevat de la jovenívola natura feia llevar al cos mateix allò que calia que llevés, sense impediments. I tothom ho trobava prou simpàtic. Ah, llas, els anys passen, i els improperis que rebem, físics i psíquics, només empitjoren. On anirem a parar! Ja us dic, pa-pa-patrona.

Tot això ho lleixaves afortunadament enrere; ara, empobrit, preeminentment t'ocupes de l'ominosa mortalla que rebràs de postrema vestidura, perquè, mentalment cosmopolita, a la fi esdevinguis espectralment acceptable. Llavors, com els garneus diablons enviats a la Terra en antigues obres mestres, on conculcaven els drets i violaven les vides privades de les millors (és a dir, pitjors) famílies, podràs penetrar, pel terrat o la teulada, als prostíbuls que vulguis, i, fantasmal i intangible, penetrar ensems totes les verges, de les qual no cap complanta se n'elevarà vers la ignorant patrona. Cap estuprada no esdevindrà múrria xerreta, ans, pus tost balba després de ta visita, romandrà per sempre pus a l'escapça, totalment per tu no gens tocada. No pariran, mercès al teu inexistent semen diabòlic, per cap mena de procés partenogenètic.

El teu presumptuós poema de jovencell desdit per la realitat — horrorosament cruel com sempre — adversa, al·lèrgica, a l'optimisme i la utopia.

La realitat, abstrús irresoluble enigma. L'inexorable desencant el demoleix a la fi els insignificants perímetres i paràmetres que et regeixen la raó. Pitjor, la realitat, i molt més horrible que no pas cap, al capdavall benèvol i enjogassat diabló, amb exemples esgarrifosos, com quan, disfressada de sisme impur, despulla de murs sectors sencers de cases, fotent despietadament fora els exposats sobrevivents, sovint de més a més força nafrats, ara llençats rudement a la intempèrie.

Rememores aquells anys de joventut.

On, amb el mateix coratge d'un esquelet qui de dol ambula en les nits sense llunes ni celísties, ets perennement el mateix idiota de sempre.

"*I was an idiot perennial, boyish and umbrous, dreaming of dykes with dicks, putting up his dukes of nukes, always propelled after a plethora of pathetic whims, otherwise gliding unobtrusively, without guilt, down the dark, though surely gilded avenue.*"

(Es retrobaven, de vells, al parc. La marquesa Cleòpatra dels Compatricis i Silví Eivissa, comte de L'AltreMón.)

—Te'n recordes quan érem joves...?/ El teu cony lúcid, Cleòpatra, qui, d'ell mateix/ S'exposava tot sol, estès a la platja/ Voreta de l'oceà oratjós/ A les prospeccions del seu exclusiu pop lúbric.

—Tentacles i xuclalls de pop besant-me el cony/ Orgasmes llarguíssims, sovint simultanis, Silví/ Car érets tu, el pop, Silví Eivissa/ Tan ben plantat encar, ara als 88/ Ciutadà com llavors sense ciutadania/ Ombra esllavissadissa, d'ens pertot tothora il·legal.

—Entre pantomimes i epítoms discutíem nostres sengles viduïtats.

—Sense prejudicis i sense negligir de retòricament assenyalar, havent ells declinants espectacularment, amb quina decrepitud, ni amb quines repulsives aparences, els nostres respectius cònjuges no se n'anaren al clot.

—Tantost nats, comencem d'estrebar la pota...

—I tot i que...

—Fins que l'estrebem del tot.

—"Cruelty is ubiquitous, and our noses so virtuous, sniff from afar the iniquitous; so, while the moon was gibbous, with hands quite anxious, and with thrusts invidious, with knifes pernicious, we etched, perfidious, the words censorious, on their tombs oblivious: *Here another cuckold mildews*", mai els tractàrem, en viu, ni amb fàstic, ni els repudiàrem, com tantes d'arquetípiques dinasties de carallots no foteren abans, i deuen fer ara, i faran tostemps.

—Naltres, rai. Servarem, virtuosos, amb temprança i àdhuc il·lusió, la mateixa corda, a despit de tants de draconians episodis ni d'agonitzants vicissituds, que, exhausts de vegades, mes per això mateix encar més empedreïts, no enduràrem. Cavà?

—I tant!

—Tots passem per bones i males llunes; i com més vells ens fem, per més llunes no passem, bones i dolentes.

—Llunys llunyes i llunes properes.

—Properes i àdhuc íntimes, com les dels armaris.

—Surten dels armaris, les llunes 'gai' que ens fan més gaia, i joiosa i plaent, la nit?

—Una vegada, de nit (era jove i doncs un imbecil), vaig apellar un prostituta 'escarransida', que vol dir, garrepa, o gasiva. Estranyament, esdevingué tota trista, llavors, i en realitat me

n'adoní que no era gens, d'escarransida. Després, al cap d'anar aprenent com és de debò la vida que cal viure, comprenguí, sabent com eren les dones 'pures' i 'no pas caigudes en el pecat', que estava, sense saber-ho, en tot d'acord amb ella, i em vaig fer la ferma resolució que, si mai no la retrobava, li deia, cor-obert, com em sabia de greu, i com em recava, la meua estupiditat i la meua barroeria. I que no trobava pas que cap dona al món fos del tot escarransida (tret potser de qualque monja o generala), i que la prostituta és la dona menys escarransida de totes.

—Ai, llas, massa tard. Les llunes gai es trenquen més fàcilment que no les llunes llunyes. Llurs 'heads are bubbles that with a snap go suddenly flat'. Amb el pecat, la penitència.

—Què? No! Quin pecat...? Encara ens barallarem! No ens entenem... Ens tiraríem els plats al cap.

—Cert. La conclusió en fals de la polièdrica conversa sembla imminent; hom s'ensuma, pobrissó, la mòrbida sentor d'un enverinament progressiu de l'adés prou lànguida, i àdhuc amable i maièutica, relació. L'intercanvi d'enginyoses penetracions mentals corren ara el risc d'haver arribat a l'angoixosa extinció... Com la rescataríem...? És possible...?

—Tinc un pèl/ tinc un pèl / tinc un pèl al cul/ qui me'l vol/ qui me'l vol/ qui me'l vol flairar/ fa molt bona olor / fa molt bona olor / qui me'l vol flairar!

—Pit i cuixa per a tu / pit i cuixa per a tu / pit i cuixa / pit i cuixa / pit i cuixa i ben tip!

—Ton pare no té nas, ton pare no té nas, ta mare és camussa, i un germanet que en tens fa nas de puça.

—Salvada... Salvada... Compenetrats... Amb una bona entonació de part i altra... Vull dir, sintonització...

—Sintonització perfecta. Una passejada reeixida. Potser ens veurem demà.

—Si doncs no som morts.

—És clar, és clar. Cela va de soi.

(Amb impecable senilitat, així s'acomiadàvem, i cascú tornava, sabent-ne de cor els topants, al cau respectiu, on els plaents ambrosíacs sopars els esperaven. Els ulls furtius els espurnejaven. Aviat haurien acomplert el fet d'haver sobreviscut un altre dia.)

Per a tothom, son jorn és significant. Cal pensar-hi i respectar-ne la importància. No hi ha jorn insignificant per a ningú. Car els jorns i les nits, en llur totalitat, que ens pertoquen, són d'un nombre molt escarransit, patèticament reduït. Aviat s'acaben. La vida viu de dia en dia, de jorn en jorn, de nit en nit. I el dia de qualsevol vol ésser (i és) si més no tan significatiu com el teu. Greu tort faries a altri si menyspreessis son jorn, per miserable ni voluptuós que et semblés, quan el teu en canvi et fos (o semblés) la gran cosa. La gran cosa. Per exemple, haver-ne sobreviscut un de més.

Sense el sac cultural de la memòria, tota vida és insignificant. La significança és afegida. No existeix, és només assumida com a tal. Un afegit de significació que de per si no té. Una aspiració a ésser quelcom. Un deler d'ésser, i prou. Per això, si féssim cada acte que fem a consciència, la nostra vida guanyaria significació. Et deies que cada acte era significant, i pel fet de dir-t'ho i fer-ne cas, n'esdevenia. És a dir, es marcava com a record. Els actes permesos en la vida d'hom són terriblement limitats. Cal donar-los prou vàlua perquè romanguin vius i alhora somorts. Són i seran tot el teu tresor. Com ara si cada acte fos una altra peceta d'or al teu sac vital. Signifiques, si més no per a tu mateix. La teua trajectòria mentre visqueres, esdevinguda sòlida com imaginària construcció. Construcció no pas monumental, no ets tan idiota; construcció casolana, de dimensions apropiades per a la teua assumpció de qui ets. Un jo modest i ben arrodonidet. Benvingut a l'existència. Breu, però què hi farem. Millor fora no haver existit. Però sobretot la pitjor circumstància, la d'existir sense respit, per a l'eternitat dels temps i els canvis d'universos, te l'estalviaves, crec. Crec, dic, car qui sap, de més verdes en maduraren.

(—Com vulguis, Silví, mes pitjor que tot això encar és el destí del

desgraciat, al qual sos pares l'empastifaven, naixent, amb el nom maleït de 'felip'. Per sempre més, tothom qui vagi a ca seua, només ho fa per a cagar-hi. La gent només hi espetega per a anar al canfelip. "*No cal que et moguis; només vinc a fotre-hi una bona caguerada, i me'n vaig*." La seua comuna (o 'comunitat') vessa de merda que la casa sencera se'n ressent.)

Al capdavall, fet i fet, la fi del món s'esdevé cada dia. El perill de mort sempre és actual i present, i urgent i imminent, i al moment d'escaure's. I en un instant, a la clepsa la fi et cau, com una nuclear bombolla que de sobte esclata. De tu, del teu material, què resta? Ni fumet.

O potser et recordaves al darrer sospir d'aqueixa vera historieta dels ja prou angoixats dotze anyets.

(Reproduït d'un conte verídic imprès per la revisteta 'El Pont', el maig del 1974, això escrit i viscut el 1973.)

se, sobreviure, d'alguna manera, com fos! D'ençà d'aleshores sempre duia amb mi, com qui duu escapulari, un parell d'elements indispensables. Les espelmetes de fer bonic, una lila i l'altra vermella, que vam beneir amb les cristines un dia de sant Blai i que guardàvem a dalt l'estatger, vora el mussol dissecat, i un cartró, una tapa de llibre que em faria aire quan el dia de la fi del món l'aire s'extingís. Aquells dies m'hauríeu pogut veure entrenant-me amb obstinació, fent-me aire amb la tapa i respirant-lo amb delit fins que tant el pit com els braços em feien mal de debò. Mentrestant, la meva angoixa havia generat una altra idea genial: potser no caldria tot això. Perquè tot això, tots aquests preparatius per a la supervivència, només es recolzaven en una fe. Una falta de fe molt païda; ma mare llegint el pastitx i oblidant-lo tot seguit, fotent-se'l a l'esquena; mon pare escoltant-lo i alhora oblidant-lo. Els adults són sans; la meva família no en feia pas tant cas, d'aquell paper. Per tant, no tenien fe. I jo, que em semblava que en tenia, ¿potser fotia el ridícul?, ¿perdria el temps miserablement...? Hi havia tres camins per a arribar al Papa; el camí científic: seré un metge eminent!; el camí esportiu: seré un atleta gloriós!; el camí intel·lectual: seré un poeta fenomenal!, i el Papa em rebrà en audiència i jo li preguntaré. «Vós, creieu en Déu...?» I, angoixat, estudiava, corria, escrivia sense descans, però sabia que potser no tindria temps per a res. Ni per a esdevenir diputat, polític, cap d'Estat de quin Estat? I al capdavall fracassava. En tot. El dia de cap d'any jo era amb els meus pares, que havíem acabat el ressopó i esperàvem a taula que toquessin les dotze per tal de prendre'ls els raïms. I jo no havia volgut anar a dormir i era monejant per allí, amb les joguines de Reis per als meus germanets que ja feia hores que dormien. I quan van començar a tocar les dotze, jo vaig agafar la trompeta per al petit i vaig cridar: «La fi del món!» i, com ara un àngel apocalíptic, la vaig fer sonar. Feia xanxa, però sabia que potser era el darrer buf; i la mà a la butxaca sabia d'unes espelmetes i la meva sina arrecerava el cartró. Els meus pares van guaitar-me sorneguers i jo ja em veia ridícul i amb la minsa fe trencada en escruix, però ma mare, en pic vaig aclarir-li la meva acció, em va dir: «Ah, però, és que l'any mil nou-cents seixanta té més de tres-cents dies; tant pot ser avui com el darrer dia, la fi del món!» I l'angoixa, les espelmes, el cartró, el deliri devers el triomf, m'acompanyaren un altre any. Després, ja sabem que no va passar res, que vaig poder veure pel·lícules de grans, que vaig anar arraconant el cartró, les espelmes, la fe, el delit de ser un gran home que fóra rebut pel Papa, al qual preguntaria: «I vós, creieu en Déu...?»; l'angoixa no, l'angoixa encara la guardo, no puc arrencar-me-la; els traumes s'encasten com paparres i creixen i es tornen òrgans, nassos, boques, orelles, són tant tu com tu.

Molt bo i divertit

Rambles de Barcelona lo 20 de Maig 71.

[Soc de les vuit del vespre del vuit de març del quaranta-set. És per això que cap al setembre del cinquanta-nou comptava totes aquestes primaveres: dotze. Aquesta és la història d'un trauma infantil. La senyora Pura, beata, havia prestat a ma mare, per amor a la catequesi, un pastitx de pocs fulls i amb una capçalera tristament virolada, ara que havia passat per tantes de mans, amb les colors somortes, que representaven un apòstol barbat i furient. De més a més de ronya (evangelista), allò eren unes profecies de sant Pere; em sembla. Un sant o altre. Un dia d'aquell mes (o més aviat de l'estiu, juliol o agost) jo era a l'escala, i ma mare era a baix (prop la botiga) i li llegia el carrincló pamflet a mon pare, mentre ell treballava (pastant al taulell enfarinat, o a la pastera preparant-hi el llevat per a les fornades de la nit). No sé pas si ma mare sabia que jo (un minyó sempre furtivament inquisitiu) podia sentir-la. Però allò que deia anava immediatament rosegant-me el cor sense compliments, i de seguida, tan jovenet, ja coneixeria (encara més íntimament) l'angoixa; la vital, vull dir, la bona. Ma mare, tot llegint, predeia la propera, la imminent, fi del món. Una fi del món, per descomptat, apocalíptica. De primer que no res la llum. La llum, jo qui tenia tanta por de la foscor, i no podia pas dormir si no veia si més no una escletxa de claror en una finestra o en una porta. (I si no apreciava gens de llum enlloc, 'veia' brollar, de la total negror de les parets que se'm tancaven sobre, horrorosos monstres inèdits escapats de tots els inferns. Els monstres els veia en relleu, com si no poguessin deseixir-se'n del tot, i allargaven les urpes, tret que per sort no acabaven mai d'atènyer'm i endur-se'm amb ells; però em feien patir enormement, pitjor encara que un mal de queixals. 'Somorgolla-t'hi, somorgolla-t'hi', deien rítmicament i ronca, com si volien que em llencés de cap a les parets. Petrificat, romania a l'aguait, fins que no clissés cap escletxa de claror.) Doncs bé, l'any mil nou-cents seixanta tota llum es fondria; de sobte, totes les llums del món, i la celístia, i la llum de la lluna, i la dels estels, totes, totes les llums desapareixerien. La foscor fora total. Només les espelmes beneïdes dels temples, només les espelmes sagrades, farien llum. Una llum precària, moribunda. I els terrabastalls, els xiscles de paor, les escenes tràgiques, el desgavell, la terror, infinits, definitius, letals, fatals... La gent ompliria les esglésies de gom a gom, però

molts (de condemnats) ja no hi cabrien. Tot aniria anorreant-se al voltant de les esglésies. Runes girientorn, trepigs bojals de cecs dins la més negra obscuritat. I l'aire.... L'aire s'enraria, l'aire mancava, l'aire desapareixia, i tothom, dins i fora les esglésies, tothom s'ennuegava, tothom moria ofegat i desesperat...

[Bé, això és allò que vaig sentir que contava ma mare, i a partir d'aleshores, ja vaig saber que el temps era realment breu, i que calia allargassar-lo, aprofitar-lo, i preparar-se per tal de defensar-se, i de vèncer la fi del món, per tal de poder obrar conseqüentment, un cop doncs vist el panorama tot just resultant de l'hecatombe definitiva. Una de les coses que més de greu em sabia era que ara ja no podria veure mai més les pel·lícules dels grans, perquè ja mai no faria els catorze anys. Això era pega. Una pega neguitosa, però contra la qual es veu que no hi havia res a pelar-hi; si de cas, només calia salvar-se, sobreviure d'alguna manera, com fos (encara que no fos per a gaire estona)!

[D'ençà d'aleshores, sempre duia amb mi, com qui duu escapulari, un parell d'elements indispensables. Les espelmetes de fer bonic, una lila, l'altra vermella, que vam fer beneir amb les cristines un dia de sant Blai, i que guardàvem a dalt l'estatger, vora el mussol dissecat... I un cartró, una tapa quadrada de llibre, que em faria aire quan, el dia de la fi del món, l'aire s'extingís. Aquells dies (cinc o sis mesets) m'hauríeu pogut veure entrenant-me amb obstinació, fent-me aire amb la tapa, i respirant-lo amb delit fins que tant el pit com els braços em feien mal de debò. Mentrestant, la meua angoixa havia generada una altra idea genial: potser no caldria tot allò. Perquè tot això, tots aqueixos preparatius per a la supervivència, només es recolzaven en una fe. Una falta de fe molt païda; ma mare llegint el pamflet i oblidant-lo tot seguit; fotent-se'l a l'esquena; mon pare escoltant-lo (potser divertidament?) i alhora oblidant-lo també. Els adults són gent (comparativament) sana; la meua família no en feia pas tant de cas, d'aquell paperot. Per tant, no tenien fe. (D'altres cabòries els assetjaven.) I jo, qui de fe em semblava que en tenia (a betzef)... Potser fotia massa el ridícul? (Tothom devia riure-se'n més o menys d'estranquis, o d'amagatotis.) Potser jo només fotia que perdre el temps miserablement...?

[Hi havia tres camins per a arribar al 'papa' (de Roma). El camí

científic: i doncs, *seré un metge eminent!* El camí esportiu: *seré un atleta gloriós!* El camí intel·lectual: *seré un poeta fenomenal!* I el ‘papa’ em rebrà en audiència i li demanaré: “I vós? Creieu en déu...?”

[I, angoixat, estudiava, corria, escrivia... sense descans, però alhora sabia que potser no tindria temps per a res. Ni per a esdevenir diputat, polític, cap d’estat de quin estat...? I al capdavall, és clar, fracassava. En tot.

[El dia de cap d’any, era amb els meus pares, que havíem acabat el ressopó, i esperàvem a taula que toquessin les dotze per tal de prendre’ns els grans de raïm. I jo no havia volgut anar a dormir, i era monejant per allí, amb les joguines de reis per als meus germanets qui ja feia hores que dormien...

[I quan van començar a tocar les dotze, vaig agafar la trompeta per al més petit de tots, i vaig cridar (en sordina): “La fi del món!” I, com ara un arcàngel apocalíptic, la vaig fer sonar (no gaire fort): “Tut-tut, tut-tut!” Feia xanxa, però alhora sabia que aquell potser era el meu darrer buf, i, la mà a la butxaca sabia d’unes espelmetes (i un llumí), i la meua sina arrecerava el cartró. Els meus pares van guaitar-me, sorneguers, i jo ja em veia ridícul i amb la minsa fe trencada en escruix, però llavors ma mare, un pic vaig aclarir-li la situació (el perquè de la meua acció), em va dir (seriosament i gens dissuasiva!): “Ah, però és que l’any mil nou-cents seixanta té més de tres-cents dies; tant pot ésser avui com el darrer dia, allò de la fi del món (les mateixes possibilitats).”

[I l’angoixa, les espelmes, el cartró, el deliri devers (l’esllavissadís) triomf, m’acompanyaren si fa no fa un altre any. Després ja sabem que no va passar res, que vaig poder veure pel·lícules per a grans, que vaig anar arraconant (els atrotinats) cartró, espelmetes, fe... I el deler d’ésser un gran home, qui fora rebut pel ‘papa’ i tot, al qual demanaria: “I vós, creieu en déu...?” L’angoixa no; l’angoixa encara la guardo, no puc arrencar-me-la; els traumes s’encasten com paparres, i creixen, i es tornen òrgans, nassos, boques, orelles... *Són tant tu com tu.*]

Com tots els vells, qui vivíeu al passat, us en recordareu un migdia

qualsevol, al parc, dels coneguts mutus. De la nebodeta, per exemple, morta als 41, qui ara tindria més de setanta anys; et diu la marquesa que algú, rialler, volent-li penjar una llufa entre els omòplats, li clavà una agulla rovellada i infectada que ineluctablement li provocava un tètan que la tetanitzava totalment. Patia i feu patir tothom qui en prenia cura. Va morir (massa jove) sense mai haver hagut temps d'assolir solaç, i doncs prou calma per a assajar de comprendre's. Massa immergida en els amics i les festasses, entre capsigranys oblidadissos, qui, exempts de tota mancança, gaudeixen tothora. Gaudeixen per gaudir i prou, en un estat nebulós on cap realitat no aixeca el clam angoixós que nogensmenys existeix. Vides que més que no vides són nyaps. En Xevinyí mateix a poc a poc perdé la vista. Un vespre, potser ebri, per a veure de prop la lletra petita d'un anunci polític d'un candidat amb cara de gripau, qui es declarava ple de despit, i sense possibilitat d'ésser elegit, i tanmateix el més honest del ramat, pujà a la bastida d'un edifici en reparacions, i per una badada, ficant el peu al cap sord d'una post mal falcada, s'estimbà i es trencà el coll a la vorera de baix.

El polític amb posat de tòtil confegia llavors un millor anunci, místicament amenaçant tots sos presumptes enemics (els seus adversaris en l'elecció propvinent) de mort sobtada si (com el nefast ciutadà qui tanta de ràbia no li portava que, volent segurament fer malbé l'anunci seu, desafià, protervió s, el gran misteri diví de l'atracció gravitacional) no renegaven de llur afany de contenció en la contesa del primer dimarts del mes vinent.

Perill de mort pertot arreu. Ves amb compte i no la caguis. Comets el malpàs de reconciliar-te amb tu mateix, i l'altre tu teu, ingrat, se't rebel·la; el vols amansar, pensa; i ell, agre, és vol com és, eixelebrat, silvestre, en orri, escarot, redhibit, autèntic... Tornat a la jungla. A la jungla, tothom anem amb el matxet a la mà, tant tu com altri avesat a defensar-te, no fos cas, t'assalti qui t'assalti. Ni que siguis tu mateix l'assaltant, el violentador. Complicació, greu destret. Una enigmàtica divergència en el caràcter. Dues cares, les seues, les teues, Janus de pa sucat amb oli, la cara de gripau, la de l'humil vellet molt considerat. Cara fosca de la lluna llunàtica. A les nits de lluna plena se't torna potser llop. Qui sap, no ho saps pas tu; te'n malfies força, però. Fora, amb l'aire feixuc de la nit, la ment

s'escampa, el magí es perd per viaranys nocturns en selva cucada. Milers de cucs, milers d'estels, milers d'arbres, de turons, de clarianes, de tremolins de fred, d'estanys, de bèsties de ferramentes famolenques i d'ulls ferals i nictitants, de xàfecs de pluja, de ràfegues que abaten roures, d'escintil·lacions, llampurneigs, parpelleigs, de les múltiples llunes, al cel, esfèriques o rodones, boterudes, i, diminutes, rere els matolls, a tall d'ulls lagoftàlmics, com ara per blefaròstats mantinguts expectants, amb gana...

L'altre tu no és ben bé tu; és 'propietat aliena', mancament gros fora de voler violar-la, apropiar-te'n...

—Pares boig, Silví?
—Maneu? Ah, marquesa.
—Senilitat galopant?
—No, no. Símptomes estables. Insuficiència cardíaca, insuficiència cerebral, graduals, graduals, ja n'hi ha prou.
—Portes dol?
—Dol pels morts de cada dia. Milers, milers... De cada instant, milers...
—Massa de dol no vol dir re. Cal portar dol d'un en un, si s'escau; ja t'ho deia, és de boig voler sentir pena per la mort de qualsevol.
—Qualsevol és tan significant com un mateix...
—Mai! Mai!
—Piròmana, vull dir, megalòmana! Narcisista!
—El narcisista ets tu! Qui et diu que cada mort vol el teu dol? La majoria es pensarien que te'n fots. Que ets un addicte al irrellevant, quotidià, condol. No hi cap prou dol dins l'esperit de cascú. Cascú s'ha de plorar a tot estrebar la pròpia mort, i a córrer. Vas descol·locat. Reubica't... Com en diuen? Resitua't; t'has perdut al laberint del teu crani... No et pensis pas que et vindré a visitar... T'hauràs de fer fotre.
—Com sempre he fet. En tinc la mà trencada.
—La mà i què més? El mànec, el mànec!
—Riu-te'n. No t'has pogut mai deseixir de la teua ànima de patrona de prostíbul.
—M'afalagues, carallot.
—On vas? On vas...? (Sol! Sol... sempre n'he estat, sol... sol fui nat, sol m'haig de morir... més val morir sol amb tots els teus tus qui es formen de tu. Això rai. Tant se val. Al capdavall, tu i tots tos tus sou

ficcions; cap d'ells no és ni tu ni altri... Un simulacre habitat d'espectres buits, imatges sense substància; de fet, inexistents; de seguida s'han fosos com granets de sucre. Vists i no vists. Eidòlons, ídols efímers, superflus, excedents, concebuts pel magí, sense ni pensar-hi, perquè sí, volves d'aire que s'han foses tantost no feien vans esforços per formar-se, sense concretar-se en re... Potser sí que he estic parant tarumba, no sé agafar-me a la realitat, dubto que existeixi... Només m'ancora la dolor... les dolors, somàtiques, psíquiques... No anirem enlloc. Mai no anem enlloc. Me'n torno a casa...)

I ara potser que diguéssim prou a aqueixa color tan negra. No et rebrà ni el tètric 'papa', no cal que t'escarrassis tant. Ja sé que diries ni ganes, amb tota la raó. Tip, com tothom amb dos dits de retentiu i de sensori, de consagrats feixistes.

Ara, quan t'enfiles i t'embranques en aqueixa mena de pensaments sinistres, cert que tinc la impressió que escrius, moribund, a la llum d'una espelma, i per a profit de no ningú, o, a tot estrebar, per al dels més mòrbids, com tu, "*Les pòstumes propiciatòries bajanes cogitacions del quòndam tòtil Silví Eivissa*, qui òlim també intrigà per aqueixos verals, fent a tothom, tanmateix, molt cortès, el signe amb la mà d'*òptim, vós, òptim* (molt bo, molt bona), fins i tot als brètols astuts qui l'un dient '*facin via! facin via!*', i l'altre, mig estirat, bo i mastegant bleda-rave, de tal faisó que sembla en agonia, i han d'arribar abmdós a urgències abans no l'espitxin pel camí, car n'hi ha un si més no que trau (ho sembla) sang i budells per la boca, i, és clar, tot plegat, només volen arribar a ésser els primers de la fila."

Hom s'ensuma fort que encara no has comprès del tot que en un món de ficció és obligat de viure-hi del tot fingidament. Portar la contrària a la ficció no porta enlloc, car fora de la ficció no hi ha re. La ficció és la realitat. I totes les delusions dels personatges fictes qui hi viuen presentment són ficcions afegides, amb les dels més cretins les més esteses, per a suportar la desesperació del viure de mentides. Si vius de mentides, les mentides afegides et són suport, et són crosses per a la teua inexistent ficta trajectòria fins al mateix no re d'on el teu teatre vital no es feu present.

O mort o boig. Només així te n'esmunys, del teu macabre teatre, vers l'enlloc.

Les hores s'esbalçaven. S'ha fet al món encar més de nit. El paisatge intuït s'ha tornat encar més corprenedor. Foscor hi ha ara que amagaria tota matèria, mes que, en no fer-ho pas absolutament, ans ombrejant-la amb tinta tota negra, com ara en un expressionisme accentuat fins a gairebé el límit del contrast, fa les coses encar més sòlides. Més esgarrifosament sòlides. Tanta de soliditat, com si tot hi fos estàtua d'acer. Una realitat tan dura que tems que no ensorri feixugament l'escenari. On quin paper hi fas…? Perquè tu hi ets l'únic qui hi pensa i s'hi exprimeix, per força el del protagonista; a part que el teatre mateix només és exclusivament teu i per a tu. Tot en aquesta vida depèn de tu. Si tu et mors, es mor el món. Car cascú (si hi ha de debò d'altres teatres oberts) devem portar, a tall de closca, damunt nostre, el nostre món.

Perquè tot és tan sòlid, si sap que re no n'és, que tot és ficció. Voldries tocar-hi quelcom… Massa d'hores assegut, cogitant-hi. Cogitant-hi de valent. Tantost no et vols llevar, caus. Qui et trobarà? De quin món vindrà? Vindrà?

Aquesta nit serà la darrera. Irrepetible. Funció final. El local es clou aquesta nit.

Com cada nit, t'aixeques cinc o sis vegades per a anar a pixar. Pròstata egoista. Sempre es fa notar. Qui t'avisa que és hora d'anar a pixar? Memòries ressuscitades en el son. Cridant: *Mama! Mama!* Horroritzat. Cridant: *Mateu-me, però no em feu patir! Mateu-me, però no em feu patir!*

Només caldria que, damunt, haguéssim de patir. Patir és de folls. Tothom qui fes patir altri, cal assassinar'l encontinent. Tothom qui es fa patir ell mateix, o que es fa patir per cap malaltia, es mereix tancar la farsa. Última nit. Avui tanquem. L'escenari crema. Prou dir-hi bajanades.

Nines espellifades tots els teus titelles. Patètics ninots. Solells apagats. Capsa closa. Ningú no hi respirarem. Aire emmetzinat. Ombres extingides, sense futur.

Penjat al croc i escorxat, clafert de mosques, bo i espigolant còmiques elegies fins a la fi, reflecteix encar en la malaurança de la sangonella encallada a la cruïlla de cap escorça del teòric univers, en el seu vital viatge, amanit amb melodramàtics pànics; serpentejant vianant pres pel tens costum d'alfarrassar tothora els símptomes burlescs d'un paisatge d'insòlits episodis, amb incendis i fredors; d'idees difoses que se li estronquen per a descloure's en d'altres no pas més subtils ni perspícues; sos monòlegs assortits, ara distesos i desdenyosos, ara sobreïxents d'exuberants desigs de glopejar en imaginades fonts màgiques, en realitat d'allò pus indigestes.

Reconeguts, i fàcilment destriables, malsons, i els altres, els incognoscibles, ignots, residuals... Amb goles i becs que aüquen, tendinosos, i expel·leixen roncs romanents dels sempre latents pinyols, fets durícies enderiades, al més pregon de la rancúnia, el rebuig, la lletjor... que fan niu a la seua ànima de ninot ensinistrat per monstres, d'ençà de la més tendra infància, on amb gas hilarant el banyaven, i l'enlluernaven amb suposades èxtasis de repetides llunes de mel, perquè esclatés en rialles davant la cloacal realitat de fora de la capsa.

Esdevé doncs no gens tractívol; irreverent, escèptic, ascètic, asèptic, renitent a tota aparent benignitat, un cas de tibantor a frec tothora d'esclat, de pet, d'espetec, nuclear.

Cada setmana s'abalança amb ardor sobrehumana i s'exhuma transformat en com més anem més podrit cadàver. Cadàver qui va progressant, fos en luxúries, i assoleix amb delit, perfectament abillat amb caòtica mortalla, d'anar guanyant renom, i alhora conquereix amb la llengua el llamp letal de la paraula.

Modest, a despit del molt ben dotat que és, per contracop espiritual de la supèrbia capgirada, pateix sovint agonies d'afonies. I llavors calla, soliu, desconfit, entotsolat, immergit en el brúfol i rúfol remolí de la follia. Assaboreix l'esmolat greuge amb el qual el tacà son pare, el porcairol Procopi, qui abandonà la seua família de bacons, i ell el darrer dels garrins. No s'hi valgueren planys ni gemecs. El rude herculi menestral lleixa enrere la seua soll i es fa a canvi l'íncub administrador del prostíbul de la patrona. Pocavergonya sense polls

ni puces, es vesteix amb fins vels de setí, com cap monstruosa mentidera vestal de pagoda o temple abstracte. Epidemiòlegs i entomòlegs el declaren totalment lliure de paràsits. El paràsit més gros és ell. Ell qui porta totes les malalties i n'empelta el personal. Aquella nit, el malson amb falenes, amfisbenes, abissos, bancals deserts... on els bacons esdeveníem com canilles ferotges, asilvestrades, i ens tornaven a créixer al cap les banyes, els ullals.

Els somnis no volen dir mai re. Però t'obren les portes de la intuïció i, en analizar'ls solaçadament, trobes coincidències en les memòries que rauen al magatzem cerebral.

Hi pretenies anar de client, per tal de, si de cas l'avinentesa es presentava, clavar-li el coltell al cor, entre el costellam. L'estratagema no et sortí bé. La patrona no t'hi acceptava d'entrada. Massa inexpert. Potser t'hi plantava la bòfia. Pel matí et trobaven a l'estreta cambreta dels mals endreços, una altra nina espellifada; et llençaren amb una puntada al cul. Se'n reien cacofòniques les meuques despentinades i sense pintar. Grotescament. Gàrgoles...

Grotesca exposició a la terra i al cel. Imatges nefàries. Monstres en relleu, com sortits de les parets, amb delers d'heure't, i de fer-te'n què? Àpat del jorn, el jorn que et servà i mantingué vedat de mai més heure ni veure. Beu-te l'alcoholitzat remei. No hi ha re més. D'un glop. I avall.

El sàtir, eixit de trascantó, es pren per sàtires totes les vastes atrocitats que, pertot arreu, s'aixequen a borbolls com guèisers o volcans. O apareixen de cop-descuit i d'enlloc, com vespers. Sangs, sangs... sucs... icors, icors... budells, cervells... un fàstic festiu... continu, incessant...

Ho expliques bé. Endavant. Podeu passar. Heu complits els anys calguts? Duus prou calers? Doncs apa, ataca, ataca, noi. Ningú no et dirà re, mentre despenguis allò que duus.

Ets llegidor de cervells; hi sobtes intencions agressives en cascú dels passavolants presents. Un odi intens. L'agressió fora imminent, si no fos el dubte que potser els altres no l'acompanyessin. Ningú no en conxorxava amb ningú, aquest era el defecte. Potser doncs àdhuc

que els altres li retraguessin i tot l'agressió. Benvingut al món civilitzat, a la societat del fictici benestar...

Ambient d'enrenou on sura la falsedat de tot plegat. Les senyoretes idèntiques (tret la color dels cabells) ballant sense gaire traça, els mascles fent el carrinclonet valent. Les llums marejades, els sorolls estrepitosos, lleigs... Musiques de merda.

Xerretes o delators et sentien discórrer entotsoladament. Et reportaven a les autoritats.

—Pervertidor de barjaules. Posant-los idees d'absurditat i d'inutilitat de l'existència. Et volem unànimes, tu, i tots tos àrids agres atifells enjondre! O t'hi va la pell.

T'expulsaven amb la bossa boteruda dels ninots espellifats i tot. Massa xerraire. Et perd la llengua. Àdhuc, i sobretot, la llengua muda que s'enraona sola entre consirs dins les cavorques cranials.

Extraviat pels mentismes contrincants, les imatges enfrontades, que a tropells t'hi borbollen arreu.

—Una altra fi del món. Servida, senyoret. Agafeu la porta i passeu-ho bé.

—No crec pas que podré consumir-ne gens. Un fi del món de trop. Exhaust. Exhaust. Un gegantesca goma d'esborrar se m'atansa ràpidament a esborrar'm.

—Alça, pallasset!

(*Fi*)